

– Melyiket akard?

– Azt a kék tavasat...

„Kék tó, tiszta tó,
melyből az élet vize támad...”

Az anyja hangja halkán, bizonytalanul dünyögve keresgéli a dallamot. Időről időre, amikor azt hiszi, ő már elaludt, óvatosan megmozgatja a kezét, próbálja elhúzni, de ő szívósan kapaszkodik bele. A dunyha alatt, mint valami víz alatti barlangban, langyos sötétség van és törekeny biztonság, amely az anyja testéből áramlik az övébe: ha a két kéz elereszti egymást, a lesben álló, névtelen veszedelem újra támad. Odakinn a hidegen ragyogó, rémületes égről nehéz, fekete hegyekre, átláthatatlan erdőkre szivárog a fény a hold körömszilánknyi repedésén keresztül, kitömött, halott madarakra és halott királyokra, akik sok ezer éve fekszenek kőkamrájukban, ahol örökéző mécses világít nekik, és nem látó szemükkel a mennyezetre merednek, amelyen ötezer éve nem csúszott odébb hajszálnyt sem az árnyék.

Bakos András

LÁTOGATÁS

A fiú gyanakodva figyeli az állandóságot: a kórház melletti kirakat három fejetlen nőjét ködben, meleg esőben és végül hóhullásban. A jobb oldalin zöld hálóing, fehér nadrágban-zakóban feszít a középső, málnaszín estélyiben emeli jobb kezét a harmadik a nyaka felé. Nyilván a fej nélküli életnek is vannak nyűgei. Ezt a képet nézegetve olykor elhiszi, megtanulható az igazi, szenttelen figyelem, amivel újból, most már jobban megismerhető minden. Íme, a fájdalom egyik neme. Ez itt pedig csupán egy kirakat, és hozzá egy kínai, aki valami miatt hónapok óta be se néz a boltjába. Elmúlik a tél, a tavasz, a nyár, és itt minden ugyanolyan marad. Ácsorogni éjjel, a konyhában; titkos betegség fiatalon; aztán valami bál.

FÉNYKÉP A KILENCVENES ÉVEK ELEJÉRŐL

A napernyő halványkék fényt
szűrt az arcukra az első emelet
teraszán, délutánonként.
Mindenki tudta, azért ültek
ki oda, hogy láthassuk:
csupán beszélgetnek, és tényleg
csak ilyenkor: „a kirakatban”.
Mindig megérezték, ha róluk
hallgatunk. Én ezt nem bírtam;
lelmentem a földszintre,
fölhoztam egy üveg vörösbort,
és kivittem a teraszra. A férfi
közelebb húzott az asztalhoz
egy újabb széket. Bárcsak
nem mi lennének ezek,
itt, mondta a nő egyszer. Ittunk;
nézegettem a kezemen,
ingemen a menyeyi, szűrt
fényt. Előbb én jöttem be,
aztán ők. Bent már nem néztek
egymásra, és szó nélkül dolgoztak,
gyakran késő éjszakáig.
Akkoriban ilyennek
képzeltam a svédeket.

Balla D. Károly

TEJMOZI

Talán azt kellene elmesélnem, hogy azon a téli reggelen majdnem megszerettem apámat. Illett hozzá a fehérbe fordult vidék, pontosabban ő illett a tájhoz hunyorgó szemével, hideg kimértségével, jegesedő idegenségével és titkos árnyaival, amelyek csak abban a ferde napsütésben mutatkoztak meg a szikrázó havon.

Akkor már rég nem tépelődtem azon, miért hagyott el minket. Megbékéltem remeteségével, és éveken át tartó otthoni keserősége és mogorvasága után gyér látogatásaim során felfedezni véltem arcán a visszafogott, észrevétlen derűt.